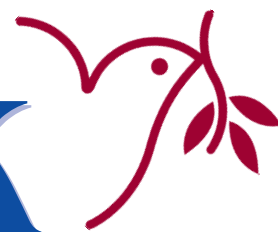

A MAGYARORSZÁGI BAPTISTA EGYHÁZ HETILAPJA

Békehírmők

2012. november 4-11.

ALAPÍTÁSI ÉV: 1895

CVI. ÉVF. 45-46. SZÁM

Egészségesen plántált gyülekezetek

A Gyülekezetplántáló Bizottság felkérésére tartott előadást egyházunk székházában Bob Vajkó 2012. október 8-án. A magyar gyökerekkel rendelkező misszionáriust – aki 30 évig szolgált gyülekezetplántálóként Franciaországban – az ország különböző részeiről megjelentek hallgatták mintegy 25-en arról, hogy „Mi tesz egy gyülekezetet jó gyülekezetté”, valamint hogy mi „A gyülekezetplántálás során elkövetett tizenkét hiba”. Bob Vajkó testvér bátorított minket, hogy a meglévő gyülekezetek tüzzék ki célul leánygyülekezetek létrehozását. Beszélt arról is,

hogy mi a két fő oka annak, ha a gyülekezet nem növekszik:

1. Isten igéje elveszíti a tekintélyét.
 2. Egyes emberek által létrehozott tradíciók megkövülnek.
- Jó volt felismerni újra azt a bibliai igazságot is, hogy mi a gyülekezet három alapcélja:

1. Az elveszett embereket istenimádóvá tenni.
2. Egymást építeni.
3. Krisztust helyesen felvállalni és bemutatni a világnak.

Lehetőség volt kérdéseket feltenni és tapasztalatokat megosztani egymással. Adja az Úr, hogy mind a kisebb, mind a nagyobb múlttal rendelkező gyülekezeteink egészségesen tudják megélni az Élő Krisztust!

Papp Barnabás
Szekeşárd

Híradás megújulásról – Sarkadkeresztúr

Október 6-án, szombat délután 15.00-tól gyülekezetünkben egy ifjúsági délutánt tartottunk, amire a faluból is hívogattunk érdeklődő fiatalokat. Az evangelizációs alkalomunk másnap, október 7-én, vasárnap délután 14.00-tól folytatódott, amin nemcsak fiatalok vettek részt, hanem az idősebb korosztályhoz tartozó vendégek is. A szolgálattelvő vendégek mindkét nap Tóalmásról (WOL) az Élet Szava Alapítványtól voltak. A közös éneklésből, Isten dicsőítéséből a tóalmási vendégek mellett még a méhkeréki fiatalok szolgálócsoportja is aktívan kivette a részét.

A szombati napunk a vendégek fogadása után közös ebéddel indult, majd az udvaron szabadtéri játékkal folytatódott, ami a feloldódásban és az egymás megismerésében is nagy szerepet töltött be. Természetesen ezt követően az éneklésnek és az Isten igéjére való figyelésnek is helye volt a délutánban.

Az éneklés és az evangélium meghallgatása közt, 17.00-tól egy kis uzsonna elfogyasztására is lehetőség nyílt. Az éneklésben a Tóth András által vezetett tóalmási és a méhkeréki fiatalok szolgálócsoportja volt segítségül.

(Folytatás a következő oldalon)

A dicsekedés és az önleértékelés egy töről fakad: túlzottan jó képet gondolunk magunkról.

Heti útmutató

A HÉT IGÉJE

„Jézus ezt látva így szólt: »Milyen nehezen mennek be az Isten országába azok, akiknek vagyonuk van. Könnyebb a tevének a tű fokán átmenni, mint a gazdagnak az Isten országába bejutni.« Akik pedig ezt hallották, megkérdezték: »Akkor ki üdvözülhet?« Ő így felelt: »Ami lehetetlen az embereknek, az Istennek lehetséges.«” (Lk 18,24-27)

A HÉT GONDOLATA

Néha míg a jó hír meghallgatása örömet ad az emberek számára, annak elfogadása elszomorítja őket. Önmagunkról is essen egy-két szó! A mennyei kincs gyűjtése mellett egy másik „számlán” nem kezdünk el mi is valamit gyűjteni, ami ide köt a földhöz, s a mennyei energiánkból vesz el? Az örök élet reménysége mellett nem szomorodunk el anyagi helyzetünk, pozíciónk miatt? Gyűjtjük a mennyei kincseket? (Vasadi Teodor)

A HÉT GYAKORLATA

Vedd számba, miknek az elvesztése az, amit „nem élnél túl”? Vesszi el őket az örök élet számára!

A HÉT IMÁJA

Lesújthat bár a vész porba,
Nem rendül meg a szívem;
Elveszthetek mindent sorba,
Ha te megmaradsz nekem.
(Farkas Sándor, 1892)

Az Áhítat új kiadása elé

Külsejében és tartalmában is megújul **Áhítat** című kiadványunk 2013 januárjától. A vasárnapokat és ünnepnapokat kivéve **hétköznapi**ként **egyetlen téma többlépcsős kifejtése történik**, hogy az olvasó gondolatai hatékonyabban gyökerezzenek meg az üzenetben.

(Megjelenik 2012 decemberében.)

PROGRAMAJÁNLÓ

♦ **November 9–10-ig** a Kis-kunhalasi Csipke Hotelben **A házasság négy évszaka címmel párkapcsolati wellnesshétvégét tartanak** az Egymásra Hangolva Alapítvány családgyógyozói: **Beke László** (lelkipásztor, családgyógyozó) és **Beke Betty** (mentálhigiénés szakember, családgyógyozó).

Hogyan lehet tavasz a házasságban 1, 10 vagy 20 év után is? Vegyen részt a kétnapos házaspáros hétvégén, hogy megtudhassa!

Várnak minden olyan házaspárt, akinek fontos, hogy házasságát ápolja.

Négy előadás **Gary Chapman** nagy sikerű könyvének feldolgozása alapján.

Személyes párkapcsolati tanácsadás igény szerint. Sok-sok lehetőség a párjával való nyugodt beszélgetésre, pihenésre. Testi felüdülés a szálloda wellneszrészlegében vagy a szomszédos termálfürdőben.

Jelentkezés az info@egymasra-hangolva.hu e-mailen.

Költségek: 9990 Ft/fő, ami magában foglalja a szállást, étkezést, valamint a szálloda wellneszrészlegének korlátlan használatát.

www.egymasra-hangolva.hu

♦ **November 24-én a Budapesti Baptista Egyházkerület választó gyűlésére kerül sor** a Budapest, Újpesti Baptista Imaházban (1043 Budapest, Kassai utca 26.).

A 10 órakor kezdődő alkalmonkon (9.30-tól regisztráció) sor kerül a Kerületi Tanács éves elnöki és gazdasági beszámolójára, a kerületi választásokra is.

Előadást tart **dr. Almási Tibor**, a BTA rektora „A harmónia és építés dialektikája a gyülekezeti életben” címmel.

Az alkalomra szeretettel várjuk a gyülekezetek küldötteit.

♦ **December 9-én**, advent második vasárnapjának délutánján 17 órakor az **Újpesti Baptista Harangzenekar** immár hagyományos **adventi hangversenyére** hívja a harangzene különleges hangzását kedvelő testvéreket és érdeklődőket az Újpesti Baptista Imaházba (1043 Budapest, Kassai u. 26.).

Szigetszentmiklóson történt szeptembertől szeptemberig

Visszatekintve az elmúlt – nyári időszakkal véget érő – gyülekezeti „évadra”, Isten iránti hálával gyűjthetjük csokorba a szolgálatra adatott alkalmakat.

2011. szeptember 3-án diakónusavatásra jelölt testvérek személyéről szavazott gyülekezetünk. 11-én hármass jubileumot ünnepeltünk: elődeinkre emlékezve „Egy szó, egy szál virág”-gal tisztelegtek a felnőttek, fiataljaink és gyermekeink drámajátékkal, a gyülekezet alakulásának 105., a település várossá válásának 25. és az imaház átadásának 15. évfordulóját jelezték a gyertyák. 18-án **Lukács Tamás** lelkipásztor testvér és a fiatalok egy csoportja Jászberényben szolgált.

Október 1-jén a házascsoport szervezésében sportdélutánon növeltük edzettségünket, ahol több gyülekezet kívüli család is részt vett. 8-án Dunaharaszton a hálaadónap istentiszteletén szolgált ismét lelkipásztorkunk, énekkarunk, zenészeink, ifjúságunk. 16-án a saját hálaadó ünnepünk délutánján a vendég csepeli testvérekkel énekeltünk, zenéltünk együtt **Sinkovics Sándor** testvér igei szolgálatával. 30-án délelőtt gyülekezetünkben közvetítette az MR1 Kossuth rádió a reformációs istentiszteletet, délután imaházunk adott otthont a városi egyházak ökumenikus megemlékezésének.

November 13-án délután tartotta gyülekezetünk **Péter Gáspár** és **Debreceni Péter** testvérek diakónussá avatását, ahol a Presbiteri Tanácsot **Balla András** és **Sólyom Attila** testvérek képviselték, az avatóbizottság helyi tagjai voltak **Lukács Tamás** lelkipásztor és **Debreceni István** presbiter testvérek. 20-án délelőtt a Gedeon Társaság munkatársai tájékoztattak bibliaterjesztő és egyéb missziói tevékenységeikről. 25-én este ismét gyülekezeten kívüli családokat is kistermünkbe vonzott a már több éve hagyományosan megtartott adventi kézműves foglalkozásunk.

December 15-én a **Bíró Lajos** Általános Iskola több mint 200 napközise ünnepelte imaházunkban – már hetedik éve – a karácsonyt. 18-án délelőtt idősök karácsonyán lehettek együtt a gyülekezeti testvérek és a helyi idősök otthonából érkezett vendégek – ahol több mint egy évtizede tartunk keddenként istentiszteletet. Ez ünnepi alkalmat időseink szolgálatai, a már említett iskola tanulóinak drámajátéka és közös ebéd is gazdagította. 25-én változatos szolgálati csokorral köszöntöttük Meg-

váltónkat földre érkezése ünnepén. A „Kimondhatatlan ajándék” lényegét nem feledve gyermekeink és időseink most is örülhettek az elkészített csomagoknak. 31-én az ifjúság Tordason búcsúztatta az óévet, a többi korosztály sok bizonyosságtétellel, szóló- és csoportos énekléssel itthon adott hálát.

2012 januárjától minden vasárnap délután más-más korosztály készül a szolgálatokra, a téma és a struktúra is az életkori sajátosságokhoz igazodik – így többször tartottunk ifjúsági istentiszteletet is. Ökumenikus imahétén a római katolikus templomban vettünk részt.

Február 12-én a különböző szolgálati területekért felelős előjárók számoltak be a gyülekezet előtt az előző naptári évben végzett munkákról. 14-én este a házasság hete programsorozatban felekezeti, házaspároknak szóló előadásokat hallgathattunk, és megerősíthettük házastársi fogadalmunkat a polgármesteri hivatal dísztermében. 19-én a Wycliffe Bibliafordítók Egyesülete munkáját ismerhettük meg vetített képes előadásukból. 24-én saját házascsoportunk is házassággyógyozó témában gyarapíthatta ismereteit **Arnold Moll** Nyerjünk mindketten! című könyvének feldolgozásával. 26-án köszöntötte a gyülekezet lelkipásztorát, **Lukács Tamás** testvért 60. születésnapja alkalmából.

Március 3-án a dél-pesti régió képviselői számára gyülekezetimunkás-tanfolyam volt imaházunkban: az előadásokat **dr. Mészáros Kálmán** testvér tartotta az öskeresztény és anabaptista mártírokról, **Ki Timóteus** misszionárius a dél-koreai ébredésről. 10-én kezdtük a bibliaköri műhely munkamegosztásaival a hatékony gyermekköri szolgálat érdekében. 18-án, vasárnaptól több alkalommal összehívtuk a barátkozókat, érdeklődőket teadélutánra beszélgetésre. Kis csoportban megteréseikért imádkoztunk.

Április 1-jén a már évtizede hagyománnyá vált nagyheti zenés áhítatunkon „házi koncert” keretében énekeseink, zenészeink szolgáltak **Debreceni Péter**, **Kósa Sándor**, **Kósa Róbert** testvérek vezetésével. 28-án vette kezdetét Isten Lelkének engedelmeskedve – hosszabb ráhangolódás, előkészület után – a Lakihegyi Lakóparkban mára rendszeressé váló missziómunka: gyermekfoglalkozás, ajándék könyvek, éneklés formájában.

Május 6-án délután az őrbottyáni gyülekezetben jártunk vendég szolgálaton – viszonzva korábbi látogatásukat. 12-én a helyi óvárosi református templomban *Ádám Jenő* – a város szülötte – emlékére rendezett kórustalálkozón vett részt énekarunk. 13-án délelőtt gyermekeink-fiataljaink köszöntötték az édesanyákat, és ők készítették *Néma Lajos* idén megért szakács testvér vezényletével a finom közös ebédet is. Két fiatal család ekkor hozta el másodszülött gyermekét bemutatni az Úr előtt: *Boltos Péter* és *Anikó* – *Gáborné Péter* és *Gertrúd* – *Petrát*. 19-én ökumenikus szervezésben, szabadtéri *Pintér Béla*-koncerten vehettek részt az érdeklődők. 29-én pünkösdkor velünk örült a menny is, amikor öt fehér ruhás megtérő: *Néma Lajos*, *Ki Rúth*, *Szabóné Viola* és *Steinerné Julika*, *Szanyiné Irénke* – ők ketten az idősök otthonából – vallotta meg Jézus Krisztusba vetett hitét a bemeztkezésel is.

Június 1–3-ig a Reménység fesztivál 1000 tagú kórusában gyülekeztünk is 14 énekes szolgált. Mind-egyik evangelizációs istentiszteletre vihettünk érdeklődőket is, akik közül Isten tovább növelte az üdvözülők számát. A női körből többen Balatonföldváron töltöttek egy testi-lelki felüdülésre szolgáló hétvégét *Lukácsné Irénke* vezetésével. Július 2-től két nyári tábor is szerveztünk *Boltos Péter* és

Bognárné Erika vezetésével a több mint 40, főként gyülekezetben kívülről érkezett gyermek számára bibliai köri tanítók, pedagógusok, sok segítő testvér szolgálatával. 21-én népes gyülekezetben ünnepeltük *Kálmán István* és *Debreceni Laura* fiatal testvéreink menyegzőjét, ahol *Bereczki Lajos* lelkipásztor testvér szolgált igehirdetéssel.

Szeptember 1-jén *Kormos Endre* és *Berta Katalin* Sümegen kötött házasságot, ott igei tanácsokkal *Szenczy Sándor* lelkipásztor testvér szolgált. 8-án ismét imaházunk öltözött menyegzői díszbe: ekkor *Péter Róber* és *Vincze-Palkó Emília* fogadott egymásnak örök hűséget, az igehirdetés szolgálatát *Péter István* lelkipásztor testvér végezte. 23-án egy kisgyermek bemutatásának örülhettünk: *Surányi Barnabás* és *Judit* hozták el az Úr elé elsőszülött fiukat, *Miklóst*. 30-án két fiatal, megerősítve Jézus Krisztus melletti döntését, kérte felvételt a gyülekezetbe. Ekkor, vasárnap délelőtt volt istentiszteletünkön először *Kis Illés* mint a most elkezdődött tanévre Szigetszentmiklósról beosztott teológiai hallgató testvér. Az ő köszöntő, buzdító igéjével hadd zárjuk visszatekintésünket, de már a jövő feladataira készülve: „Ezért, szeretett testvéreim, legyetek szilárdak, rendíthetetlenek, buzgólkodjatok mindenkor az Úr munkájában, hiszen tudjátok, hogy fáradozásotok nem hiábavaló az Úrban.” (1Kor 15,58)

Debreceniné Bereczki Katalin

Híradás megújulásról – Sarkadkeresztúr – (folytatás a címloldról)

Az ígét *Kónya Alex* hirdette a Jn 10,10–11 alapján, szolgálatát döntésre hívással zárta. Ezen a napon a 25 fiatal mellett még 15 felnőtt is megismerkedhetett az Úr Jézus Krisztus jó pásztorságának áldásával, miszerint ő nem elvenni – mint a tolvaj –, hanem adni jött.

Vasárnap délelőtt a tanításra került a hangsúly. *Kónya* testvér a helyi gyülekezet tagjait erősítette az Urban való megmaradásra és a tartó szolgálat végzésére a Zsidókhoz írt levél 1,1–4 alapján. A délutáni alkalmon a faluból és a kerület más gyülekezetiből érkezett vendégekkel együtt úgy 80 fő volt jelen a nagyteremben. Az éneklés, a vers, a biztonyságtétel mellett itt is a hangsúly az Isten ígéjére került, amit ezúttal is *Kónya Alex* testvér hirdetett. A Mt 7,24–27 alapján arról szolt, hogy mindnyájan tervezők és vállalkozók vagyunk, de egyáltalán nem mindegy, hogy milyen házat építünk, és hogy hová helyezzük azt. A maradandó, örökkévaló ház csak jó alapra építetten tud megállni a viha-

rok ellenére is. Az ember esetében ez a jó alap csak Jézus Krisztus lehet. Ez az együttlét is döntésre való hívással ért véget. Hála Istennek, hogy mindkét napon voltak, akik elsőként vagy újra elkötelezték magukat az Úr mellett! A vasárnap délutáni alkalom egy közös fotózással és a szeretetvendégség elfogyasztásával zárult. A tóalmási testvérek szolgálata mély nyomot hagyott a jelenlévőkben, és egy újabb lendületet adott kis gyülekezetünk további missziói szolgálatának betöltéséhez.

A kétnapos evangelizációs hétvége előtt testvéri összefogással az imaház előtti kerítést is kicseréltük – mely sok évvel ezelőtt elavult, rozsdás szögvasból és vaslemezről készült – teljes telekszélességben. Az új kerítés elkészítésével az utcaképünk is megszépült. Akik csak arra járnak, akarva-akaratlanul is az imaház felé fordítják a tekintetüket, ami önmagában is felér egy hívogatóssal.

Kiss Tibor Péter
lelkipásztor

Kartali 110 év

A Kartali Baptista Gyülekezet fennállásának 110. évfordulóját ünnepelte ez év szeptember 23-án. Egyben az évenkénti hálaadónapját is megtartotta.

Az imaház zsúfolásig megtelt. Jelen volt a gyülekezet apraja-nagyja, no meg az ünnepélyre meghívott vendégsereg. Jó volt látni a 110 éven belül szolgálatot teljesítő lelkipásztorok közül jelen levőket: *Drenyovszki Pál* (1974–1979 szolgált), *Katona László* (1980–1984), *Szlepák Lajos* (1984–2008) és *Sörös Attila* (2008–).

Már nincsenek az élők közt: *Molnár József* (1920–1925), *Juhász János* (1925–1949), *Gerő Sándor* (1949–1960).

Marsal János (1960–1974) pedig időskora és súlyos betegsége miatt nem lehetett jelen. *Sörös Attila* lelkipásztor köszöntötte az ünnepi gyülekezetet, s egyben ő volt az alkalom liturgusa is. Az igehirdetői szolgálatot *Katona László* testvér végezte. Az igei szolgálatot követte *Szlepák Lajos* nyugalmazott lelkipásztor történelmi visszatekintése az Emlékirat felolvasásával. Majd képes történelmi beszámolót – 90 db fotó vetítésével – tekinthetett meg az ünneplő gyülekezet. *Drenyovszki Pál* emlékbeszédében elevenített fel kedves eseményeket. Ezután a köszöntők sora következett: *Tamási József* plébános testvér köszöntötte a jubiláló gyülekezetet, majd községünk alpolgármestere, *Gergely László* és *Bereczki Ilona* iskolaigazgató aszszony. Az ének-zenei szolgálat most is lelkesítően hatott a jelenlévőkre. Gyülekezetünk legidősebb tagja *Németh Mihály* bácsi, 90 éves, és a legfiatalabb *Kiss Emilia Laura*, kéthetes. A múltban, mint a jelenben is igyekeztünk missziókkal községünk javára lenni. A lelkek megmentésén fáradoztunk és fáradozunk. A jövőben is igyekszünk hivatásunkhoz méltóan eljárni mindenben, ezzel is szolgálva közvetlen környezetünket.

Óhajunk, hogy továbbra is áldja meg Isten gyülekezetünket békeséggel, szeretettel s az emberek iránti üdvös felelősséggel. Illesse mindenért hála és dicsőség Urunkat! Soli Deo glória!

Szlepák Lajos
nyugalmazott lelkipásztor
gyülekezetvezető

Aki mindvégig kitart

A következő cikket a néhai lelkipásztor, Bretz Vilmos fiától, a jelenleg is Amerikában élő Bretz Gedeontól közöljük. (A szerk.)

Egyszer hétéves unokámat, Williamet elvittem a Csendes-óceán menti Seattle-be a fiam, Stephen – William nagybátyja – születésnapjának megünneplésére. Stephen akkoriban egy ottani orvoscsoporthoz tagjaként magánpraxist folytatott egy kórházban.

Seattle látványos kikötőváros modern épületekkel, erőteljes iparral és nyáron is fehéren csillogó, magas hegyekkel a háttérben. A többségük csúcsát Stephen már megmászta, vagy télen síelceivel hódította meg a hegyek hófedte lejtőit.

A város megtekintése és a születésnap vacsora volt az első nap programja. Másnap fölkerestük az egyik vadregényes hegy lábát, és nekiláttunk a hegymászásnak. Egy kristálytisztá folyó mentén vezetett az utunk. Az olvadó hó sebesen zuhogó, száguldó irammal zúdult sziklákba vajt medrében a tenger felé.

William először előttünk hupant szikláról sziklára. Kesőbb hozzánk szegődött, és lassan mögénk surrant. Körülbelül félmérföldes menetelés után leült egy fatörzsre, és lihegve kijelentette, hogy nem megy tovább, elege volt a kirándulásból, és vissza akar menni az autóhoz. Leültem mellé egy kiugró sziklára, és hallgattam a további hegymászás teljes képtelenségéről szóló panaszáradatát. Nem szakítottam félbe, hagytam időt arra, hogy minden keserűségét kibeszélje, majd csaknem suttogó hangon kifejeztem részvéteimet. Aztán említésre került a másnapi hazarepülésünk. Előrevetítettem az otthoni ajtónyitást, kistestvérei ujjongó üdvözlését, amit egészen biztos majd az az izgatott kérdés követ, hogy hogyan sikerült a nagy hegymászás! Megkérdeztem, mi jelentene számára több örömet, bevallani a lelkes kistestvéreinek, hogy félmérföldes próbálkozás után kimerülten feladta az útitervet,

(Folytatás a következő oldalon)

Hálaadónap Szadán

Az őszi hónapok megérkezésével közösségeinkben hálaadó ünnepeket tartanak. Gyülekezetünkben ezt szeptember 16-án tartottuk meg. A szadai testvéreken kívül Szentendréről, Veresegyházról és a környező gyülekezetekből érkeztek még testvérek, hogy együtt adjunk hálát gondviselő mennyei Atyáknak. Ünnepi alkalmainkra elkészült a hálaoltár, rajta szép gyümölcsök, termények, melyek arra utalnak, hogy Isten gondviselő szeretete körülvesz bennünket.

Ilyenkor, hálaadónapok idején gondolunk csak arra és tudatosul bennünk, hogy mennyire nem figyelünk a hálaadásra, pedig nap mint nap ezernyi okunk van az Urat dicsérni. A Szentírás sok igéjében kapunk felszólítást, hogy konkrétan miért magasztaljuk Istenünket, és adjunk hálát, mert méltó rá. Ezek a fontos kijelentések Isten szeretetére emlékeztetnek, és kegyelmének gazdagságát tárják fel, amit Jézus Krisztusban adott minden ember megmenekülése érdekében.

Az imaáhitaton a vezérfonal által erre a reggelre kijelölt ige alapján hallhattuk a buzdítást hálaadó imádságra. Ne féljünk a különböző élethelyzetekben, hisz Isten megsegít és gondot visel rólunk. Ezt tette az eltelt évben is, amiért legyünk hálásak! A jövőben pedig figyeljünk rá, mit akar Isten tenni, elvégezni a gyülekezet életében! Majd lelkipásztorunk, Baranyi László testvér a 100. zsoltár igéivel köszöntötte a gyülekezetet: „Mert jó az Úr, örökké tart szeretete...”

Dani Zsolt szentendrei lelkipásztor testvér hirdette délelőtt és délután is Isten üzenetét.

Délelőtt Lk 10,27. verse alapján bátorított mindenkit, hogy amikor egyébként sem élünk könnyű időket, meg kell hogy teljen a szívünk örömmel és hálával a gondoskodó szeretetért, amit Isten gyakorol velünk. Nem örülünk a bajoknak, de az Úrban örülhetünk, mert tudjuk, hogy ő a rosszat is jóra fordíthatja, hi-

szen erre hatalmas van. Szeressük Istent, szeressük testvéreinket, embertársainkat! Az események mögött ott van Isten, és ez a látás adja meg a bizalmat és a reménnyel telt életet. A legfőbb jó pedig Jézus Krisztusban lett a miénk, Istennek legyen hála az ő kimondhatatlan ajándékáért! Állítsunk trónt szívünkben a nagy Király számára!

A délutáni istentisztelet elején Baranyi testvér a 2Kor 4,15. versével köszöntötte az ünneplő gyülekezetet: „Mert minden értetek van, hogy a kegyelem sokasodjék, és egyre többen adjanak hálát az Isten dicsőségére.”

Dani Zsolt testvér igehirdetésének alapigéje Lukács evangéliuma 15. részéből a tékozló fiú példázata volt. Testvérünk kiemelte, hogy milyen kegyes volt hazatérő fiához az apa. A mi Istenünk is nagy kegyellemmel van hozzánk. Adjunk hálát a kegyelem ajándékáért hálás szívvel, hálás étellel, hálás gyülekezetként, hiszen a hálás lelkiület segít közel kerülni Istenhez. Bátorított, hogy elmélkedjünk Isten jóságán, tekintsünk vissza Isten adományaira, „járjuk körül”, amit kaptunk, s beszéljünk róla, mondjunk érte köszönetet! Szolgáljunk tisztelettel, istenfélelemmel!

Az igehirdetést egyéb szolgálatok követték. Voltak, akik verssel, énekkel, fejezték ki hálájukat és hódolatukat Istennek. A nap folyamán pedig többször is felcsendültek a körzeti ifjúsági énekcsoport, valamint gyülekezetünk énekkarának énekszolgálatai.

Az istentiszteletet szeretetvendégség követte, így volt még lehetőségünk testvéri beszélgetésekre, hálaadásra. „Egyedül Istené [legyen] a dicsőség!”

Mi-Sa

Hívj segítségül engem!

Robinson Crusoe története

Nemrég éjszaka felriadtam, olvasni kezdtem a Bibliát, s ennél az igénél nyílt ki a Szentírás: „*Hívj segítségül engem a nyomorúság idején! Én megszabadítlak, és te dicsőítesz engem.*” (Zsolt 50,15) Ez pont jókor jött, mivel magam is ezt élem át. Határozottan égi üzenet volt a számomra. Rádöbbsentem arra, hogy az Úrnak mindig célja van a nyomorúsággal, és hogy semmi okom sincs kételkedni az ő szeretetében. Bármilyen helyzetben vagyok is, a változás mindig lehetséges Isten kegyelme által.

Aztán eszembe jutott *Robinson Crusoe* története. Az ő életében is sorsfordító volt ez az ige. A regény valóságos történeten alapul: *Alexander Selkirk* matróz hosszú évtizedeket töltött el egy lakatlan szigeten, amit ő Kétségbeesés szigetének nevezett. Mára már a különös sorsú matróz története mindenkihez eljutott. Megírója, *Daniel Defoe*, személyesen is találkozott a hajótöröttel, majd hetek alatt papírra vetette művét. A regény főszereplője, *Robinson* szembeszáll apja akarataival, aki azt szeretné, hogy a fia ügyvéd legyen. Ő inkább kalandvágytól úzva tengerre száll. Aztán hosszú kalandos évek következnek, mikor napra pontosan nyolc évvel az után, hogy Robinson először hajóra szállt, félelmetes viharba kerülnek. Hajójuk megfeneklik a homokon, és csónakon próbálnak menekülni. A pusztító vihart egyedül Robinson éli túl. Kilenc hónappal a hajótörés után mocsárlázba esik, és a helyzete válságossá válik. Élet-halál között lebeg. Hirtelen felvillan emlékeiben, hogy a brazilok dohánnyal szokták gyógyítani bajukat, és hogy neki is van valahol egy köteg dohánya, amelyet a süllyedő hajóról hozott még el. Keres-

gélés közben kezébe akad Bibliája, amit eddig olvasni sem volt kedve. Fellapozza és ezen az igén akad meg a szeme: „*Hívj segítségül engem a nyomorúság idején! Én megszabadítlak, és te dicsőítesz engem.*” Aztán letérdelt és imádkozott Istenhez, hogy rá vonatkozóan is töltsse be ígését – szabadítsa meg, amikor segítségül hívja a nyomorúságában.

Aztán felgyógyult, és másodszor is (11 évre rá) újra kopogtatott ez az ige szíve ajtaján. Robinson vallomása szerint ekkor kezdte megérteni, hogy a szabadulás – igazából nem az elhagyatott szigetről való szabadulást jelenti. Eszébe jutottak addigi életének nagy bűnei, s minél többet gondolt rájuk, annál jobban megborzadt tőlük. Végül olyan teherrel neheztedek rá, hogy azt kérte Istentől, hogy szabadítsa meg a ránehezedő súlytól. Ebben a második térdre hullásában megkapta a Szabadítótól a feloldozást és a békességet. Hisz az Emberfia azért jött, hogy megkeresse és megtartsa azt, ami elveszett. Új életet csak úgy lehet kezdeni, ha közben a régit elveszítet. „*Hiszen kegyelemből van üdvösségetek a hit által, és ez nem töltekek van: Isten ajándéka ez...*” (Ef 2,8)

Arra gondoltam, hogy oly sok hely lehet a mi életünkben is – az a Kétségbeesés szigete: egy rossz kapcsolat, munkanélküliség, betegség, vagy egy szeretett kedves halála, sorolhatnám tovább. A szorongatás és szenvedés hitünk próbája. Azért adatik, hogy megértsük, hogy csak Istenhez szabad fordulni segítségért. „*Hívj segítségül engem... Én megszabadítlak...*”

Ha szorongatásban vagy, ő jön, ha szenvedsz, hívd őt, úgy, mint a kisgyermek az anyját! Hívd, és ezt mondja: Itt vagyok (Ézs 58,9; Zsolt 91,15–16). Kiálts hozzá segítségért, úgy, mint egy vízbe fúló! És ő jön, és ezt üzeni neked: „*A kegyelem idején meghallgattalak, és az üdvösség napján megsegítettelek. Íme, most van a kegyelem ideje! Íme, most van az üdvösség napja!*” (2Kor 6,2) És ezen az éjszakai bizonyosság járta át a szívemet, mert élővé vált a szívemben ez az ige: „*Aki segítségül hívja az Úr nevét, üdvözüül.*” (Róm 10,13) És még ez is: „*A reményességben örvezzetek, a nyomorúságban legyetek kitartók, az imádkozásban állhatatosak!*” (Róm 12,12)

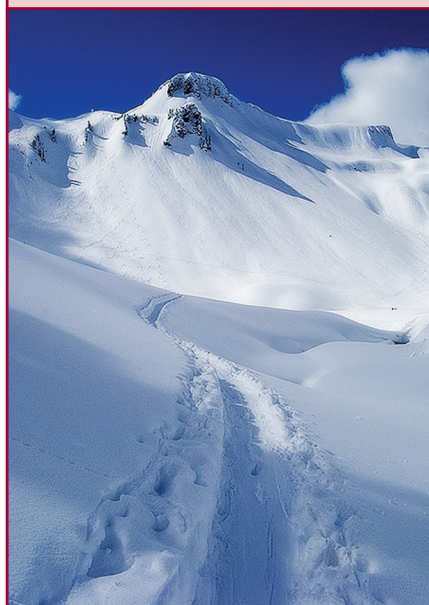
Leleszi Balázs Károly

(Folytatás az előző oldalról)

vagy mosolyogva, magabiztosan leírni, milyen hősiemen menetelt a fokozódó kimerülés ellenére az egyre meredekebb hegyoldalon. A nagy kérdés így összegezhető: hősként vagy vesztésként akarja viszontlátni a kistestvéreit? A döntést rábízta.

Egy kis gondolkodás után elhatározta, hogy hősi fogadtatást szeretne az otthoniaktól. A fatörzset maga mögött hagyva útnak indult. A kirándulás befejeztével, mire visszaértünk a kocsihoz, egy ötmérföldes túra győztese lett. Tízszor annyit volt képes elérni, mint amit eredetileg feltételezett. Otthon, mielőtt az ajtó teljesen kitárult, már rázendített a kalandos kirándulás hős költeményére.

Ez a történet mindannyiunkra jellemző. Életutunk során az elébünk tornyosuló akadályok láttán hajlamosak vagyunk reményt veszítve leroskadni, és meggyőzni magunkat arról, hogy az út folytatása számunkra lehetetlen. Sokszor még arról is elfeledkezünk, hogy igazából sosem vagyunk egyedül. Láthatatlan útítársunk ilyenkor visszafordul, mellénk telepedve türelmesen meghallgatja panaszadatunkat. Majd csendben beszél a közösen vállalt útitervről, a kudarc várható következményeiről, aztán a számunkra félretett koronáról, a győztesek örömről. Utána megismétli, tán már századjára is: „Nem maradok el tőled, sem el nem hagyalak téged!” Nem fenyeget és semmi-re nem kényszerít, de nem is dönt helyettünk, az a mi feladatunk, de ne feledjük: „aki mindvégig kitart, az nyer koronát!”

Sajtó a prés alatt

Protestáns médiamunkások tanácskozása

Második alkalommal választotta szakmai rendezvényének helyszínéül a Megbékélés Házát, a berekfürdői református konferencia-központot a Protestáns Újságírók Szövetsége (Prúsz). A háromnapos szimpóziumot Minőségi újságírás a tömegmédia korában címmel hirdette meg a szervezet. Az előadásokat minden esetben fórumbeszélgetés követte.

A berekfürdői médiaműhelyen az egyházi és világi sajtóval kapcsolatos kérdések egyaránt terítékre kerültek. Többen is boncolgatták a minőség definícióját, összetevőit és gyümölcseit.

A Prúsz elnökségi tagja, *Csoma Áron* református lelkész szerint az alterocentrikus gondolkodásmód nélkülözhetetlen eleme a minőségnek. A másakra való odafigyelés, a másik ember szükségleteinek figyelembevétele ugyanakkor lehetetlen önazonosság-, szilárd identitástudat nélkül.

A Hír Tv szerkesztő-műsorvezetője, *Nagy Katalin* a szakma alapvető követelményeiről – a hosszú munkával megszerezhető hitelességről, a felkészületről és a pontosságról – szólt személyes hangon.

Minőség, avagy gyümölcs az egyházi sajtóban címmel szombat este fórumbeszélgetés zajlott. A szerteágazó témákat érintő eszmecsere két résztvevője, *T. Németh László*, a *Reformátusok Lapja*, illetve *T. Pintér Károly*, az *Evangelikus Élet* főszerkesztője a valóságot nem szépítve szólt az egyházilap-készítés nehézségeiről is.

Minőségi újságírás elképzelhetetlen nyelvi igényesség nélkül. Az *Evangelikus Élet* olvasószervezője, *Dobsonyi Sándor*, és *Arany Lajos*, a Debreceni Hittudományi Egyetem anyanyelvi lektora, a Lícium médiaportál főszerkesztője egyaránt erre hívta fel az újságíró-kollégák figyelmét, számos mehökkentő, máskor vicces példával illusztrálva mondandóját. Olvasószervezőnk játékos feladványai is bizonyították: a pongyola fogalmazás akár durva félreértéshez is vezethet, ezért hiteltelenné teszi az üzenetet. Szükség van tehát a sajtóban a „nyelvi kapuőrökre”.

(Folytatás a következő oldalon)

Hit nélkül az igazság is élettelen

A Magyarországi Baptista Egyház október 6-án a Wesselényi utcai imaházában médiaműhelyen mutatta be megújuló sajtószolgálatát és kommunikációs osztályának munkatársait.

Fontos tudni, hogy a posztmodern kor emberének szeme, füle mind a kommunikáció, mind a vizuális kultúra, mind a hagyományos, mind az elektronikus sajtó területén a professzionalitásra van kihegyezve. Megszoktuk és elvárjuk a tökéletes fogalmazást, a profi fotót, az érdekes híreket, a tartalmas hozzászólásokat. Pillanatok alatt kiszűrjük a gagyit, az alkalmatlanságot, gyakran „leszóljuk”, ami unalmas, nem olvassuk el a hosszú szövegeket. Mindezeknek az elvárásoknak megfelelni valódi kihívást jelent. Hogyan teheti mindezt egy egyház, amiről egyértelműen a következő szavak jutnak eszünkbe: hagyományos, régi, múlt, változatlan, öreg.

A baptista kommunikáció és média új útja

A Magyarországi Baptista Egyház közelmúltban megválasztott elnöke, *Papp János*, nagyon fontosnak tartotta hangsúlyozni, hogy az általa kezdeményezett megújulás nemcsak a munkatársak személyét, illetve az egyházon belüli információkat, kapcsolatokat és újságot érinti, hanem az egyház megjelenését a közszolgálati televízióban és rádióban is. A legfontosabbnak vélte kiemelni, hogy az egyház kommunikációs célja a jövőben a hiteles megjelenés. Cél tehát bemutatni, hogy a keresztény értékek, a hitből fakadó remény az emberek mindennapi életét teszi gazdagabbá, örömtelibbé. Az ember alapjaiban megváltozott élete formálja mások hozzáállását, segíthet a kilátástalanságban, a gazdasági nehézségekben, nagy szerepe van a személyes és családi értékek újraformálásában és a társadalmi szerepvállalásban. A hitelesség valóban egy olyan eleme a tájékoztatásnak, ami sokszor hiány vagy csorbát szenved. Hisz ki ne tapasztalna, hogy a valóságnak álcázott tévedés pusztán haszonból kerül főcímrre. Bizony gyakran megesik az is, hogy egy hír másnapra „kacsának” bizonyul. Tehát ha valóban az igazat és nemcsak a valódit képviselik megszólalásaikban, az mindenképpen figyelemre méltó, arra lehet számítani, azt el lehet hinni.

Háló Gyula kommunikációs szaktitkár tájékoztatójában megerősítette mindezt: „Új kommunikációnk lényege tehát, hogy a bennünk élő Jézus

Krisztust hallhatóvá, érthetővé, érzékelhetővé, kipróbálhatóvá és megtapasztalhatóvá tegyük a kommunikáció és média mai eszközeivel.” Néhány szóval jellemezte az irányítása alatt álló testületet: „hitelesség – jelenlét – tömörség – azonnalosság”. A változás másik lényeges eleme a szakmaiság, ami jelentős átalakulást hoz majd. „Munkatársaink leghatékonyabb eszköze az a kapcsolatrendszer, amelyet hiteles krisztusi élet és szakértelem alakít.” Jogos volt tehát az a törekvés, hogy az egyháztagok közül kommunikációs területen már szakmai múlttal rendelkezőket összehívja kommunikációs osztályt alakítva, és néhányan vezető munkatársként legyenek egy-egy területnek a felelősei. A szakmai munkát erősíti a Protestáns Újságírók Szövetségével való együttműködés és belső szakmai workshopok elindítása is. A vezető testület irányelveket fogalmazott meg főként a gyülekezetek sajtófelelősei számára, amelyek célja a közösség önkénteseinek szemléletének alakítása, az információk formái, tartalmi egységesítése, a kommunikáció gyorsaságának biztosítása.

A meghívottak között a média, az egyházi szervezetek, gyülekezeti sajtófelelősök vettek részt, akik kérdésekkel, konkrét problémáikkal személyes konzultáción, kerekasztal-beszélgetésen fordulhattak a vezető testület tagjaihoz. A felszólalók érintették a gyülekezeti honlapok, a Facebook-oldalak, az események bemutatásának kérdéseit, de szó esett gyakorlati problémákról is: fotótechnikai jó tanácsok hangzottak el és útmutató a hírkészítés területén.

A jövő tervei, talányai, lehetőségei

„Az internet világa belépett a közszolgálat területére – hívta fel a figyelmet *Nagy Imre*, a médiamegjelenést irányító team vezetője. – Vegyük komolyan és fektessünk bele! Talán csak egy-két év, hogy irányítónak váljon ezen a területen is az internet mint csatorna. Fel kell azonban mérni, hogy ebben a világban csak akkor vagy erőteljes, ha minőséget tudsz csinálni.” Szakértők prognózisa szerint hamarosan utolérheti vagy megelőzheti a kereskedelmi tévéket például minőségében vagy hírértékében. Tehát terveik ezen a területen koncentrálódnak:

A vezetőség koncepciója, hogy tagjai, főleg fiatalok kapcsolódjanak be a kommunikációs szolgálatba. Kapcsol-

lódjanak egymáshoz a gyülekezeti lapok, fotósok, nemcsak szervezettek legyenek, hanem magasabb szakmai színvonalon legyenek szervezettek! Ennek támogatására például szoftverek kerülhetnek a gyülekezetekhez honlap, illetve helyi újság szerkesztésére.

Merényi Zoltán honlap- és internetes rádiófejlesztésért felelős lelkipásztor internetes rádió elindításának tervéről beszélt egy éven belül, szerkesztett és élő műsorokkal.

A hatékonyság elérésének kulcsszereplői a lelkipásztorok, akiket fontos biztatni, ők lehetnének azok, akik begyűjtenek, továbbítanak, megosztanak információkat közösségükről vagy tagjaikról. Ugyanakkor jó lenne, ha a lelkipásztorok tudatában lennének annak, hogy „számít az, amit mondunk” – hangzott el *Csapó Szilviától*, az „Ez az a nap!” rendezvény szervezőjétől. Legyenek óvatosak az egyház dolgozói, tagjai személyes weblapokon, blogokon mondanivalójuk megosztásánál, közösségi oldalakon megjegyzéseiket, hozzászólásukat felelősséggel tegyék közzé! Az egyházi oldal sikere, hogy látogatói érzelmileg kötődnek az ott megtalálható tartalmakhoz. Akik aktív résztvevők, vagyis gyakran „like”-olnak (kedvelik), hoz-

zásólnak, azok mindig látják az újabb postokat (bejegyzéseket), ők ezeknek a fontos információknak a hordozói. Ezek a jegyzetek tehát legyenek informatív jellegűek, ugyanakkor adjanak olyan tartalmat, amire lehet reagálni!

Egyértelmű célja egy közösségi oldalon keresztény tartalommal üzemeltetett lapnak, hogy az emberek bátorítást kapjanak az üzenőfalaikon. A versenyben, kapkodásban, problémákban befolyással lehet egy pozitív gondolat, biztató szó, ami jó, ha képpel együtt jelenik meg, mert így figyelemfelkeltőbb. „A kép rövid, érthető, világos üzenettel hatásosabb, mint a link, mert egy ilyet gyorsan elolvassák, míg a linket csak azok nézik meg, akiket, a téma komolyabban érdekel” – hangzott el a gyakorlati jó tanácsok sorában.

Tippekkel segítik az úgynevezett „médiaválasztást”, vagyis hogy értő módon tudjanak tagjaik eligazodni az interneten elérhető információáradatban, ahol a tömegben nehéz megtalálni és megérteni a hiteleset, érdekeset, izgalmasat. Valami jó vagy nem jó? – ezt hamar meg lehet állapítani. Ugyanilyen fontos az is a keresztények számára, hogy a mondanivaló nemcsak jó, de igaz is legyen. Hit teszi a jót és igazat élővé, az életet pedig jóvá és igazzá.

Bödös Eszter

Töprengések a bibliai derék asszony körül

„...ételt ad háza népének...” (Péld 31,15)

Láttam egy ordítózó férfit az utcán. Józan volt, és a szavaiból azt lehetett kivenni, hogy el fog válni. A nő, akivel él, nem főz semmit, azt gondolta, majd mindig pizzát rendelnek. *Hát nem lehet mindig pizzán élni!*

Miért akart kiszállni a házasságából ez az ember? Nem azért, mert nem szerette a pizzát. Csak otthon *otthon* akarta érezni magát, márpedig úgy tűnt, mintha otthon is egy étteremben laktának. Még a számlát is hozza, ha nem is a pincér, de a pizzafutár. A házikosznak nem az a legfőbb értéke, hogy finom, hanem hogy házi. Benne van szeretteink gondoskodása. Minden család rendelkezik saját ízekkel éppúgy, ahogy minden családnak saját illata van.

Az ételadáshoz tartozik az is, hogy *mikor*. Nem tűnik olyan fontosnak, mégis perpatvarok forrása lehet. Gond, ha nincs még ebéd, mikor a család enni szeretne, és az is, ha kész az étel, csak épp a család nem kész még az evésre. Másokat csak módjával tudunk befolyásolni. Nézzük meg, hogy a békeesség megőrzése érdekében ho-

gyan tudunk magunkon változtatni! Először is ne akkor kezdjünk el főzni, mikor már mindenki farkaséhes! Az éhség miatt egyre feszültebb lesz a légkör, kiobbannak olyan veszekedések is, amikre nem került volna sor, ha nem vagyunk ilyen ingerlékeny állapotban. „De annyi tennivalóm van, hogy nem tudom korábban elkezdni!” Ezt az indokot mindig mérlegelnünk kell. Nem azért van annyi tennivalóm, mert rosszul szervezem meg a napomat? Nem azért nem készülök el időben az étellel, mert túl bonyolult, vagy túl hosszú idő alatt elkészülő ételekbe fogok bele? (Segíthet *Bianka Bleier, Birgit Schilling*: Háztartási túlélőkönyv. Budapest, Harmat, 2012.) Ne felejtjük: a jobb eredményhez nekünk kell változnunk, nem másokat kell magunkhoz igazítanunk!

Es ha sehol még a család, és ki-hűl, ami az asztalon van? Türelem, akkor is meg fognak érkezni, ha veszekszem velük, és akkor is, ha várok rájuk. Hát nem békeességesebb az utóbbi megoldás?

Szommer Hajnalka

(Folytatás az előző oldalról)

Az elmúlt két évben a közmédiában lezajlott változásokról a legilletékesebbektől – a közmédia vezetőitől – kaphattak áttekintést a résztvevők. Az átalakítás után előállt helyzetről *dr. Havasi János*, a Médiaszolgáltatás-támogató és Vagyonkezelő Alap (MT-VA) kabinetvezető-helyettese, a határokon túli kapcsolatok különmegbízottja és *Jónás István*, a Magyar Rádió vezérigazgatója szólt. Természetesen mindketten kitértek arra is, hogy mi minden gördít akadályt az értékes, színvonalas műsorok készítése elé. A technikai fejlődésnek a gondolkodásra, illetve a kommunikációra gyakorolt hatását mutatta be tudományelméleti alapozású előadásában *dr. Fábri György* kommunikációkutató, a Közszerkeleti Testület elnöke, az Északi Evangélikus Egyházkerület felügyelője. Az internet előretörése megállíthatatlannak tűnik. Az igényes sajtónak most arra kell törekednie, hogy az új médiumokon keresztül közvetített minőségi tartalmak ne essenek áldozatul az egyre inkább teret nyerő felhasználói igénytelenségnek – mondta –, és hogy az információáradatban az értékek egyáltalán utat találjanak a médiafogyasztókhoz. Ma már nincs olyan újság, amelyet pusztán az előfizetési díjakból és hirdetési bevételekből működtetni lehetne. Ez azt jelenti, hogy a lapok veszteséget termelnek – erről már *Szönyi Szilárd*, a *Heti Válasz* felelős szerkesztője szólt. A nyomtatott orgánusok tulajdonosai mostanában már eleve „több lábon állnak”, és nem engedik bedőlni a deficitese kiadványokat. Már csak azért sem, mert tudják, hogy a jól strukturált, mértékadó lapokat készítő médiaműhelyek ma is – amikor a digitális (főként vizuális) információk habzsolása jellemző a médiafogyasztásra – meghatározó kisugárással bírnak. A lapterjesztés mikéntje mindazonáltal stratégiai pont, a siker egyik záloga. A szakmai fórumba belefért egy kis olimpiatörténet is. *Novotny Zoltán* tizenkét nyári olimpián vett részt tudósítóként. A neves sportriporter – a Prúsz elnöke – főként a legutóbbi, londoni játékokon szerzett élményeit osztotta meg a jelen lévő mintegy harminc kollégájával.

A tanácskozás vasárnap délután *Csoma Judit* református lelkipásztor áhítatával zárult.

Balla Mária
Evangélikus Élet

Menyegzői istentisztelet Gyulán

2012 nyarán egymást követő két szombaton is együtt örülhetett a nagy család, a gyülekezet a házassági hűséget fogadó párokkal, családtagjaikkal, meghívott vendégeikkel.

2012. július 14-én *Buzás Norman* és *Buzás-Kiss Mónika* jöttek a Gyulai Baptista Gyülekezet imaházába Isten áldását kérni házasságukra. Igét a gyülekezet helyi lelkipásztora hirdetett a Mt 13,44–46 alapján.

2012. július 21-én *Lipták András* és *Liptákné Tóth Sára* menyegzőjének adott otthont imaházunk. A vendégigehirdető, *Allen Buchanek*, a Mt 7,24–27 alapján szólt az ünneplő gyülekezethez.

Urunk áldása maradjon mindkét házaspár életén!

Matuz József

Sorsunk és a reziliencia

Reziliencia = rugalmas alkalmazkodó képesség

Jákób amikor fiait megáldotta, áldásának keretén belül elutasítja Simeon és Lévi nevű fiainak erőszakos, vérengző hajlamát, esetet is idézve erre. Dán nevű fiát is a kígyótermészettel összefüggésben említi. A jákóbi áldáskerethez hasonló a Krisztushoz tartozásunk is, amely a kegyelmének keretében való lét, benne rehabilitáció, vezetés, örök élet irányában vagyunk, de e keretben megtalálhatóak a személyes tényezőink és azok hatásai is. Azt is mondhatjuk, hogy Krisztus megvált minket, de meghagyja személyiségünk minden olyan vonását, amely nem bűnkötöttség, hanem az egyéniségünk révén van bennünk.

Sorsunk alakulásában – kegyelemben élve is – így jelentősen hat a rezilienciaképességünk.

Mindannyian hajlamosak vagyunk kicsiny kortól kezdve a tanult tehetetlenségi állapotra, illetve a tehetetlenségi állapotban kialakított személyiségre és annak stratégiáira.

A tehetetlenségben kialakított személyiségnek projektív identifikáció a neve, ami *Winnicot* szerint nem más, mint az ember hamis énje. Tehetetlenség állapota pedig akkor áll fenn, amikor a szeretetben, szabadságban, bölcsességben irányított fejlődés lehetőségei, útjai helyett korlátozott állapotban, személyiségfejlődési szempontból egy szinten tartó körülmények között éli gyermekkorát valaki.

Ilyen állapotban, korszakban tehetetlenségi stratégiákat alakíthat ki a személyiség. Például:

- mások fölötti hatalomszerzési kényszeresség,
- narcisztikus kodependencia, vagyis mások figyelméért vállalt szolgálalkúság,
- emocionális perforáltság, vagyis kapcsolataiban ismétlődően szét-eső, leszakadó személyiség, mert csak a szülők vagy a család narcisztikus egyensúlyához kellett kicsi korban.

Ezeknek többnyire a családi hibák az okai. *Jung* szerint az hat legerősebben a gyermekekre, amit a szülők nem éltek meg életükben.

Például nem szerették a gyermeket, ezért az gyűlöl. Mindig féltették, ezért az vakmerő. Mindig lerohták szeretetükkel, ezért az nem tudja kimutatni szeretetét. Mindig kuporgattak előtte, ezért az pazarló. Mindig kontrollálták, ezért kirúg a hámból, amint csak teheti.

A pozitív pszichológia leírja a tanult sikeresség, leleményesség fogalmát, amelyekbe beletartoznak: a megfelelő ismeretek, a hozzáértés, a kompetenciák, a konfliktus- és stresszkezelés és a reziliencia.

A reziliencia az a képességünk, hogy amikor a belső egyensúlyunk felborul, meg tudjuk találni az új egyensúlyi állapotunkat.

Mi, keresztények a lelki jelenségek lefolyását, lelki regenerálódásokat, azok bibliai leírásait is általában elemzés nélkül, rövidre zárva Isten kegyelmével magyarázzuk.

De vétezőnk-e, ha legalább látószögszerűen megengedjük annak gondolatát, hogy amikor Pál apostolt Lisztrában megkövezik, kivonszolja testét a városon kívülre, azt gondolva, hogy meghalt, de a testvérek körülállták, felkelt és újra bement a városba, a kegyelem keretén belül azért ebben jelentősége volt az ő rezilienciájának is? Ugyanígy Dávidnál, amikor Ciklágban majdnem megkövezik saját embelei, de ezt olvassuk, hogy „Dávid megerősítette magát az Úrban”. Sok más bibliai esetre is gondolhatunk még.

En úgy gondolom, hogy a kegyelem keretén belül az ilyen személyiségtényezőink is döntőek sorsunk alakulásában. Sőt, az is lehetséges, hogy Isten a vesébe, velőbe látó szemével a reziliencia meglétét látva intézi elhívását szolgálaihoz. Ebből fakad, hogy szükséges a lelkipásztori szolgálatra vagy embersegítő, gyógyító szakmai pályákra alkalmassági vizsgában a reziliencia meglétét is vizsgálni mint nálunk lévő feltételt.

A reziliencia jellemzői

1. Elszántság
2. Magas szintű önértékelés, ami nem azonos a beképzeltséggel
3. Önellfogadás, ami a szilárd identitásunk feltétele
4. Érett személyiség
5. Tisztában van képességeivel és korlátaival
5. Pozitív az életszemlélete

A reziliencia kialakulását gyermekkorban segítő tényezők

1. Megbízható, stabil kapcsolatok
2. Megbízható és kiszámítható környezet
3. A környezetben megbízható, stabil és követhető példák jelenléte
4. Jól tagolt minőségi időélmény. (Annak módja, ahogyan a múlta, je-

lenre és a jövőre nézünk, meghatározza, hogy mennyire leszünk stabilak és sikeresek. Az időszemlélet lehet negatív múlt, pozitív múlt, hedonista pozitív jelen, negatív jelen, jövőorientált, transzcendentális jövőszemlélet.)

A reziliencia öt szintje

1. Érzelmi stabilitás
2. Jó problémamegoldó képesség
3. Belső fókusz, vagyis pozitív énkép

4. Jól fejlett reziliens képességek. (Saját erősségeink tudata; titkos segítőink ismerete; megvalósítható célok kitűzésének képessége; ahhoz vezető lépések ismerete és megélésének képessége; a felelősség ismerete és vállalásának képessége; okulás képessége, vagyis a múlt tapasztalatai személyiségbe építésének készsége stb.)

5. Szerendipitás, vagyis az értékes, kellemes, hasznos dolgok felfedezésének képessége.

A kezdetben istenített IQ jelentőségéről néhány évtizede kimutatták, hogy az emberi sors fölött mindössze kb. 20%-ban van befolyásoló ereje. Kutatni kezdték, hogy mi az, ami a 80%

tartalma, meghatározója. Ekkor alkották meg az érzelmi intelligencia fogalmát, dolgozták ki mérési lehetőségeit és a vele kapcsolatos megfigyelésekből levonható következtetéseket, törvényszerűségeket deklarálja a pszichológiai irodalom.

Azt gondolom, hogy az IQ-EQ irodalmán, tézisein túl el kell jutnunk a TQ, vagyis a teológiai quociens jelentőségének pszichológus szintű felismeréséhez is. Vannak is erre úttörők a pszichológusok társadalmában (például M. Scott Peck A járatlan út című könyve, vagy sok más keresztény pszichológus személye és írásaik).

Mindenesetre a tulajdonképpeni TQ létét, lehetőségét és jelentőségét képviselő, pszichológiai párbeszédre felkészült lelkipásztori szolgálat gyakorlatilag még mindig adhat új magvat a pszichológia művelőinek és kedvelőinek.

Katona László

(Felhasznált irodalom: James Hollis: *Édentero*. Budapest, Animus, 2009; Kádár Annamária: *Mesepszichológia. Az érzelmi intelligencia fejlesztése gyermekkorban*. [Budapest], Kulcslyuk K., cop. 2012)

Tóban talált feleség

Igen érdekes bizonyágtételnek lehettek hallgatói mindazok, akik 2012. szeptember 22-én a jánosalmi gyülekezet délelőtti alkalmára elmentek.

Lukács István korábbi gyülekezetvezető és felesége, Erzsike 50. házassági évfordulójukat a gyülekezettel kívánták ünnepelni, ahogyan 1962-ben ünnepeltek. Mennyei összecsendülés volt, hogy az igehirdetésben Milánkovics Dániel által ugyanazt az igeszakaszt hallhattuk, melyhez a Lukács házaspár a kezdetektől igazítani próbálta életét: Ef 5,21–33.

Nagyszerű alkalom volt e napon is szemlélni Atyánk gondviselését, és hálát adni azért, ahogyan minden átsegítette benne bízó gyermekeit, akik hálával a szívükben emlékeztek meg közös életükről. Mindenki számára tanulságul szolgált, ahogyan Isten vezetését kérte egy 23 éves fiatalember a társa megtalálásához. Bár megakadt a szeme egy szép lányon, de kész volt elfeledni, csak hogy Isten vezesse elé azt, akit neki szánt. Még második találkozásukat sem merte komolyan venni, inkább tovább imádkozott, hogy Isten törölje ki őt az emlékezetéből. A várakozás hetei után rendezte úgy a nagy Rendező, hogy éppen arra járjon és meghallja egy veszélyes helyen fürdőzők kiáltását, mivel valaki eltűnt a vízben. Hitben élő ember segíteni akarásával ugrott a tóba, és meglepődve szemlélte, hogy kit mentett ki. Kezébe adta Isten azt a lányt, akinek már első látásakor is hevesebben dobogott a szíve, és aki nemcsak három gyermekük mellett volt áldozatkész anya, hanem a gyülekezetért végzett szolgálatban is mindig hűséges társnak bizonyult.

Együtt zengtük: Emlékezz vissza az útra, és Megtartódat áldd...

Bíró Tibor

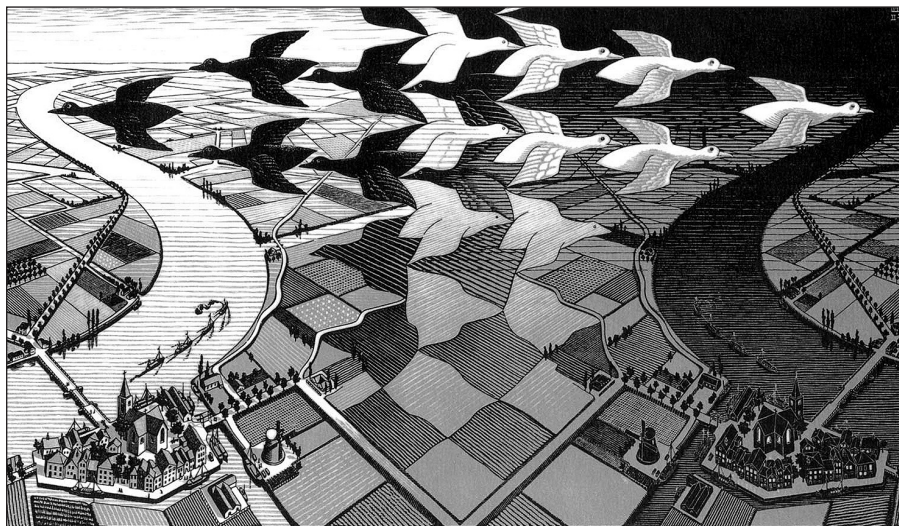
Mi kell ahhoz, hogy a felnőttek boldogok legyenek?

Nem az okosság, az iskolai teljesítmény tesz boldog felnőtté, mondja Craig Olsson professzor (Deakin University, Ausztrália), hanem a pozitív gyermekkori kapcsolatok a körülöttünk levőkkel. Olsson kutatómunkájában megfigyelte a gyermekkori és serdülőkori fejlődést, kapcsolatot keresett a társas-érzelmi, illetve a tanulási teljesítmény és a felnőttkori jó közérzet-boldogság között. A jó közérzetet a kötődés pozitív érzésével, a pozitív megbirkózási stratégiával, a közösséggel való együttléttel és a saját erejének érzetével határozza meg. 804 embert követett Olsson és csoportja 32 éven át Új-Zélandon. Feltárták a tanulási és a társas kapcsolati utak fontosságát a felnőttlét jó közérzetében. Vizsgálták, van-e kapcsolat a család hátrányos helyzetének szintje, a gyermek társas kapcsolatai, a nyelvfejlődés között, majd serdülőkorban a gyermek társas kötődései, tanulmányi teljesítménye – és végül felnőttkori jó közérzete között. A gyermekkori társas kötődést a szülő és a tanító rangsorolása alapján állapították meg (mennyire szeretik a gyermeket), annak megítélésén, hogy nem magányos, és a gyermek bizalmának szintje szerint. A serdülőkori kötődést a szülőkhöz, társakhoz, iskolához fűződő kapcsolatok alapján, és az ifjúsági csoportokban, sportklubokban való részvétel alapján állapították meg. A kutatók úgy találták, hogy erős és biztos az út a gyermeki és serdülőkori kötődéstől a felnőtt jó közérzetéig. Ez bizonyítja a pozitív társas kapcsolatok egy életen át tartó jelentőségét. Másfelől viszont a korai nyelvfejlődés, a serdülőkori tanulmányi teljesítmény csak gyengén befolyásolta a felnőttkori jó közérzetet, ami egybehangzik a jelenlegi kutatásokkal: nincs összefüggés a társadalmi-gazdasági sikeresség és a boldogság között. Az elemzés azt mutatja, hogy a társas vonal és a tanulmányi teljesítmény vonala nem kapcsolódik össze, lehetséges, hogy párhuzamosan haladnak. „Ha ez így van, akkor nemcsak az iskolai curriculumba kell beruházni, hanem feltétlenül érdemes beruházni a pozitív társas fejlesztésbe gyermekkorban és a serdülőkor folyamán.”

(Forrás: mok.hu)

A részek együtt adják ki az egészet

Gondolkodjunk együtt! Gustave Thibonnal

♦ Vannak, akik úgy érzik, újjászületnek, ha valami nagy csapás – háború, nyomor – sújtja őket. Az elemi szükségletekhez való visszatérés fiatalító fürdőként hat rájuk, a halál szomszédságára van szükségük ahhoz, hogy újra megérezzék az élet ízét.

♦ Nem az az igazi barát, aki szenvedéseink közepette szánalommal fordul felénk, hanem aki irigység nélkül tudja szemlélni boldogságunkat.

♦ Ne hagyj kicsírázni lelkedben az olyan magot, amelynek sem helye, sem ideje nem lesz kivirágozni! Ha nem így teszel, bármit hívnál életre magadban, rögtön pusztulásra ítéled.

♦ Könnyű irgalmasnak lenni, könnyű szeretni, de rettenetes elmenni a legvégsőkig irgalomban és szeretetben.

♦ Isten az egyetlen szeretett lény, aki előtt teljesen, nyomorultul önmagunk lehetünk, és akivel szemben a szeretetnek soha, a legkisebb mértékben sem volt szüksége hazugságra.

♦ A föld gyorsan lakhatatlanná válna, ha az emberek nem tennék meg udvariasságból azt, amit szeretetből képtelenek megtenni. És megfordítva: a világ csaknem tökéletes lenne, ha mindenkinek sikerülne szeretetből megtennie azt, amit csak udvariasságból tesz meg.

A gyülekezet közösség is egyben? Használhatjuk rokon értelmű szóként, vagy esetleg eltérő a jelentésük, talán csak árnyalatai egymásnak? Sokfajta közösségbe járunk, ahová más és más céllal érkezünk, mást keresünk benne; azonban gyülekezetünk csak egy van. Ha én az újpesti, otthont adó gyülekezetre gondolok, akkor számomra az imaházban megtalálható gyülekezeti tagok közössége az, ahol jól érzem magam. Tehát nekem a közösség és a gyülekezet egybe esik. Színes a gyülekezet tagsága egyéni sorsokban, munkahely és lakhely szerint is. A korosztályok közötti különbségek adják a leglátványosabb külső eltérést, de talán időnként a legnagyobb belső eltérést is.

Az idősebb korosztály előrébb jár nemcsak életkorban, de tapasztalatban, bölcsességben, hittel átvészelt nehéz időszakokban, megélt kegyelmi pillanatokban is.

A fiatalok néha zsenge koruk ellenére is olyan felhalmozott tudással és ismeretekkel rendelkeznek, amelyek bár különböznek az idősebbek által megéltéktől, de mégis nagyon hasznosak lehetnek az egész közösség, gyülekezet számára. Úgy vélem, kötelességünk ezt átadni, ezzel szolgálni az idősebbek felé, ha a Jóisten ebben a kegyelemben részesített minket, hogy ezek a képességek számunkra természetesek és mindennaposak. Gondolok az angol nyelv elterjedtségére és mindennapi szóhasználatba való beszívására; az okos telefonokra; a banki és egyéb ügyek számítógép általi intézésére; egy távolban lévő családtaggal, barátal való kapcsolat tartására.

A képhez kapcsolódó kérdésem: Merre repülnek a ludak?

A helyes válasz: a fehér ludak jobbra. És szintén a helyes válasz: a fekete ludak balra.

Ha jobban megnézzük a képet, akkor láthatjuk rajta a fekete és fehér ludakat egyaránt. De nem azonos időben! Amikor az egyik színt az előtérben látjuk, az azért lehetséges, mert a másik szín szolgáltatja a háttérrel ehhez a vizuális „megtévesztéshez”, és természetesen fordítva.

Így látom valahogyan én is a generációk különbségét a gyülekezetben belül. Azért vagyok én a fiatal, mert a viszonyítási pontom az idősebb testvérek. Az idősebb testvérek a fiatalokhoz képest járnak korábban előrébb. De a lényeg ott van, amit a kép is jól szemléltet! A gyülekezet nem lehet meg egyik és másik korosztály nélkül sem, mert együttesen adják a közös képet, csak együtt válik értelmezhetővé az egész. Szeretném, ha az idősebb testvérek által átadható élettapasztalatot megosztanák a fiatalokkal a mindennapi és hitbeli kérdésekben is. Mi is szívesen megosztanánk a mindennapi dolgokban való jártasságunkat a testvérekkel.

Hiszem, hogy így lehet a gyülekezet közösség is egyben, ahol a részek együtt adják ki az egészet.

Milassin Anda

(A cikkben szereplő kép
M. C. Escher fametszete)

♦ „...ti ifjak a leányokkal, öregek a fiatalokkal együtt dicsérijétek az Úr nevét!” (Zsolt 148,12-13)

A radikális vendégszeretet gyakorlata

Az alábbi írás részlet Robert Schnase *A gyümölcstermő gyülekezet* című könyvéből, amely a Harmat kiadó és a Magyarországi Metodista Egyház közös kiadásában jelent meg 2012-ben. A könyvrészlet gyülekezeteink vendégszeretetének gyakorlati újragondolására bátorít, hogy ismét arról legyen ismert minden baptista gyülekezetünk, hogy „ott nagyon nagy figyelemmel és szeretettel fogadtak, vettek körül”. Adja meg ezt Krisztus! (A szerk.)

„Fogadjátok be tehát egymást, ahogyan Krisztus is befogadott minket az Isten dicsőségére!” (Róm 15,7)

Az életerős, gyümölcsöző, növekvő gyülekezetek gyakorolják a radikális vendégszeretetet. Krisztus és a mások iránti valóságos szeretetnek köszönhetően a laikusok és lelkészek késztetést éreznek az újonnan jöttek meghívására, befogadására és támogatására, segítik hitben való növekedésüket, mialatt Krisztus testének tagjaivá válnak. Tagjaik ugyanannyi szenvedéllyel fordulnak azok felé, akik gyülekezetükön kívül vannak, mint amennyire figyelemmel kísérik azok táplálását és növekedését, akik már a hit családjához tartoznak, és minden kreativitásukat, energiájukat és hatékonyságukat latba vetik a feladat érdekében, minden várakozást felülmúlóan.

Ezt a két szót: *radikális* és *vendégszeretet* nem szokták összekapcsolni. Ahhoz, hogy az egyház előbbre jusson, talán szükséges lenne.

A vendégszeretet a keresztény tanítványság egyik jele, a keresztény közösség egyik jellemzője, annak a parancsnak a konkrét kifejeződése, hogy magunkat a keresztény közösség részének tekintve válunk Krisztushoz hasonlóvá, nem hogy minket szolgáljanak, hanem hogy mi szolgáljunk másoknak (Mt 20,28). A vendégszeretet gyakorlásával Isten új életre való meghívásának részeseivé válunk, megmutatva az embereknek, hogy Isten Krisztusban értékesnek tartja és szereti őket.

Jézus mondja: „Mert éheztem, és ennem adtatok, szomjaztam, és innom

adtatok, jövevény voltam, és befogadtatok” (Mt 25,35). „...amikor megtették ezeket akár csak egygel is a legkisebb atyámfiai közül, velem tették meg.” (Mt 25,40) Megváltozhatna a jövevények felé való viselkedésünk, ha legalább annyira meg is élnénk, mint amennyire hisszük ezt.

A forгатókönyv talán bármely gyülekezetben így néz ki: egy fiatal, egyedülálló anya félszegen áll az előtérben kisgyermekével, az embereket nézve, akik közül első látogatásakor még senkit sem ismer. Egy munkahelyi ismerőse alkalmanként megemlítette neki, hogy mennyire szereti az ő gyülekezetében a zenét, és meg is hívta, de most már nem biztos abban, hogy ez jó ötlet volt. A gyermekfoglalkozáson gondolkodik, zavarban van a kicsi sírása miatt, bizonytalan abban, hogy hol van a mellékhelyiség, kissé félénk, hogy megkérdezze az irányt, kételkedik abban, hogy ez lenne a neki való istentisztelet, vagy hogy egyáltalán ez lenne a megfelelő gyülekezet. Hová fog leülni, mit érez majd, ha egyedül ül a gyermekével, és mi lesz akkor, ha a kicsi túl nagy lármát csap majd? Érzi, hogy szüksége van imádságra; a többiekkel való kapcsolatra; és valamire, ami felülemeli a napi fáradságos munkáját, a vég nélküli számlákon, a volt férjével való konfliktuson, és a gyermeke miatti aggodalmaskodásán.

Na már most, képzeljük el, mi történne, ha az emberek komolyan vennék Jézus szavait! Rátéknének erre az asszonyra, és reménykedésének, aggodalmának, vágyainak és feszélyezettségének teljes bonyolultsága, melyet magával cipel, és azt gondolnák: „Ő Jézus családjának tagja, és Jézus azt akarja tőlünk, hogy úgy bánjunk vele, ahogyan Jézussal bántunk, ha itt lenne.” Ezt szem előtt tartva milyen lenne a fogadtatás minősége, azok az erőfeszítések, melyek enyhítenék a feszélyezettségét? Milyen nagy lelkesedéssel segítenénk, szolgálunk felé, szívesen fogadnánk, támogatnánk és bátorítanánk? Jézus komolyan vétele megváltoztatja a gyülekezet viselkedését.

AKIK HAZAMENTEK

„Van vigasztalás Krisztusban” (Fil 2,1)

GYULA: Szabó Attila 46 évesen, egy hónap intenzív osztályon történt kezelést követően hunyt el. Október 12-én, három héttel édesapja temetése után állta körül koporsóját a gyászoló gyülekezet Gyulán, a Sarkadi úti temető ravatalozójában. A vigasztalás ígét *Matuz József* hirdette az Ézs 41,13 alapján.

MAJOSHÁZA: Fűri Andrásné testvérnőtől október 4-én vettünk búcsút, aki 81 esztendő kapott Urától. Több mint 60 éven át volt a majosházi gyülekezet hűséges, szolgáló tagja. A gyászistentiszteleten *Varga Boldizsár* nyugalmazott dunaharaszti lelkipásztor, *László Gábor* rákoscsabai lelkipásztor és *Plank József* dunaharaszti lelkipásztor szolgált.

TÓTKOMLÓS: *Varga Mihály* testvért szeptember 8-án temettük. 85. évében hívta haza az Úr. Gyülekezetvezető testvérünk elmenetelével csak két tagja maradt a gyülekezetnek. Közéleti ember volt, verseket, prózákat írt, fényt akart vinni az emberek szívébe. Temetésén *Papp József* nyugalmazott lelkipásztor hirdetett ígét, és sokan szolgáltak a város és a kerület részéről is.

H I R D E T É S E K

♦ **Ingyenes jogi tanácsadás** az MBE székházában (VI. kerület, Benczúr utca 31.) minden kedden 15–16 óráig. Ügyvéd: *dr. Zolcsák Ottó*. Előzetes bejelentkezés az alábbi telefonszámokon szükséges: 06-30/3068-340 vagy a 06-20/775-8181 (baptifon). Az ügyfelek fogadása az előzetes időpont-egyeztetés alapján történik. Szerződések, ingatlanjog, cégalapítás, -módosítás, munkajog; öröklési jog; családjog, birtokvédelem, kártérítési jog.

♦ **Eladó lakás** Zugló legjobb részén 1. emeleti 2+2 félszobás, dupla komfortos, minden extrával felszerelt lakásunk garázzsal, tárolóval 33 M Ft-ért eladó. Tel.: 06-20 886 1499.

BékeHírnök – a Magyarországi Baptista Egyház hetilapja • Felelős kiadó: Papp János egyházelnök • Felelős szerkesztő: Háló Gyula • Tördelőszerkesztő: Papp Szabolcs • Szerkesztőség és kiadóhivatal: 1068 Budapest VI., Benczúr u. 31. • Telefon: 352-9707/199 • Fax: 352-9993/103 • E-mail: bekehirkok@baptist.hu • www.bekehirkok.baptist.hu • Előfizetés és terjesztés (postázással, példányszámmal kapcsolatos kérések-kérdések): 352-9993/172 • A BékeHírnök csekk számlaszáma: 11706016-22163851 • Kéziratot nem adunk vissza és nem őrzünk meg. Lapzárta szerda este, átfutási idő három hét. A hirdetéseket megjelentetjük, tartalmukért felelősséget vállalni nem tudunk. • Nyomtatás: Mátyus Bt. • Telefon: 29/367-945 • Felelős vezető: Mátyus Gyula • HU ISSN 0133-1256 • HU ISSN 1588-0117 (on-line) • Ára: 200 Ft

Missziói nap Vácott

Ebben az évben Vác adott otthont a reformáció hónapjának rendezvénysorozatán belül a missziói napnak.

A Magyarországi Egyházak Ökumenikus Tanácsa Missziói és Evangelizációs Bizottsága minden évben más helyszínen rendezi meg ezt az immár hagyománnyá vált alkalmat, melynek célja, hogy egy-egy település különböző felekezeti lelkészeinek és egyháztagjainak adjon bátorítást a misszióra, valamint annak meg tapasztalására, hogy embertársaink meg mentéséért hordozott felelősségünkben egyik vagyunk.

Október 14-én, vasárnap délelőtt a város templomaiban vendég igehirdetők prédikáltak, mégpedig úgy, hogy minden templomban más vallású igehirdető szolgált. A deákvári római katolikus templomban *Szeverényi János*, az evangélikus missziói lelkész, az alsóvárosi református templomban *Pintér Imre*, a pünkösdi egyház alelnöke, a felsővárosi református templomban *Nemeshegyi Zoltán* baptista lelképásztor, az evangélikus templomban *dr. Fischl Vilmos* MEÖT-főtitkár hirdette az igét.

Kora délután börtönlátogatás volt *Csuka Tamásné* református börtönlelkész vezetésével. Itt először a börtönben működő gyülekezet néhány tagja tett bizonyosságot megtéréséről, életváltozásáról, majd a vendégek szolgáltak, élükön az ökumenikus tanács elnökével, *dr. Steinbach József* püspökkel.

Öt órakor ökumenikus istentiszteletre gyűltünk az evangélikus templomba. A liturgiát *dr. Fischl Vilmos* főtitkár vezette, de részt vett benne minden jelen levő egyház képviselője. Az igét *dr. Steinbach József* püspök hirdette, a záró áldást pedig *dr. Beer Miklós* római katolikus püspök mondta.

A missziói nap befejezéséként szeretetvendégség volt, melyben kötetlenebb formában gyakorolhattuk az ökumenét.

Köszönet minden résztvevőnek, szolgálattevőnek, a vendéglátó gyülekezeteknek és a szervezés orosz-lánrészét végző főtitkárnak.

Nemeshegyi Zoltán

Egy fiatal misszionárius leveléből

Bárcsak teljesen őszinte lehetnék a hírlevelemben, és feketén-fehéren megoszthatnám, ami a szívemet nyomja, anélkül hogy kegyes szó-kincset kellene használnom! Anélkül, hogy a misszionáriusi imázso-mat fent kéne tartanom. Ezen gondolkodtam az elmúlt héten. Nem fogok hazudni, mióta visszajöttem, bizonytalan vagyok. Van úgy, hogy az ember semmiben sem biztos. Van úgy, hogy a körülmények vagy a te szíved változik meg, s állsz egy helyben, és azon gondolkodsz: „most hova tovább?” Ezen a ponton ácsorgok, mióta visszajöttem. Éreztem nyár végén, hogy nagy változások állnak előttem, s ettől nagyon izgatott lettem. Csak azt nem gondoltam, hogy ezek a nagy változások bennem fognak végbemenni. „Mit keresek én itt? Miért is vagyok itt pontosan?!” – ezek a kérdések foglalkoztattak az első hét hét alatt, s rettentően megrémisztettek. Nem tudom szavakban kifejezni a kétségbeesésem, de annyit elárulhatok, hogy a szokásos heti megbeszélésen csak megkérdezték, hogy vagyok, s én tízperces könnyzuhataggal (illetve hebegéssel) válaszoltam. Ez azt hiszem, bemutatja, mennyire kilátástalannak láttam az életemet egy héttel ezelőttig. És magányosnak. És reménytelen esetnek.

Kétségbeesésemben az Úr bátorított, hogy gondoljam át az elmúlt 1,5 évet, mióta itt élek. Ahogy láttam, mennyi mindent végzett az életemben ez alatt a rövid idő alatt, elkezdtem „ünnepegni” az utat, amit eddig már megtettem, s az a gondolat kezdett el foglalkoztatni, hogy lehetséges-e, hogy az Úr annyira meg akarta hódítani a szívemet, hogy képes volt egy ilyen messzi országba elhívni? Tudta, hogy itt teljesen rá kell majd támaszkodnom, és törekednem kell rá, hogy megismerjem, milyen jó ő, s ezért vezetett ide? Mert visszanezve azt látom, hogy minden, ami történt az életemben ez idő alatt, a vele való meghittségről szólt. Persze vannak szolgálatok, amikben részt veszek, megvannak a kötelezettségeim, de egyre biztosabban merem állítani, hogy nagyobb dolgok azok, amik bennem történnek, mint amiket én teszek. Gondolatok bele: az Atya annyira vágyik rá, hogy szeressük őt, hogy hajlandó elvinni minket a „pusztába”, ahol csak ő és mi vagyunk, és mindent megtesz,

hogy bizonyítsa a szerelmét irántunk, és meghódítson. Ezt szeretem!

Igyekszem nem a jövőmön gondolkodni, mi hogy fog történni, meddig leszek itt stb., hanem inkább a jelent megélni, s mindent beleadni abba, ami épp előttem van. Két (négygyerekes) család időnként megkér, hogy vigyázzak a gyerekekre esténként, így a szülők egy kis időt tölthetnek kettesben vagy épp rég nem látott barátaikkal. A „nagy kifakadásom” után azzal bátorítottak, hogy az ő életükre nagyon nagy hatással vagyok, igazi áldás számukra, hogy kimozdulhatnak otthonról, és a gyerekeknek is sokat jelent, hogy szeretem őket. Ez nagyon kellett a szívemnek. Abban is segített, hogy másképp értékeljem a sikert. Hogy ne a nagy dolgokat keressek csak a szemem, hanem észrevegyem a kicsi, de nagy jelentőséggel bíró feladatokat. Ettől máris könnyebb lett a teher, amit cipeltem. Mégis áldás vagyok! Mégis van oka, hogy itt vagyok, nem csak az én növekedésem! Csak ennyi kellett, és megnyugodtam. Nem is kell, hogy a jövőt kutassam és a következő lépést. Majd jön az, világos lesz. Addig meg csak szeretnem kell – ez a feladatom – azt, akinek az életébe rakott az Úr. Annyira megnyugtató az Úr az életem összes kérdésével kapcsolatban. Végre nem vagyok kétségbeesett, magányos, bizonytalan, hanem örömmel nézek az élet elé, reménnyel telve! Minden a helyére került, látom a nagyobb képet! Ünnepeljetelem velem, mert nagy utat tettem meg az elmúlt egy hét alatt!

Most egy tábor szervezőnk a térség hívó gyerekeinek, aminek a célja a térségért való közbenjárás és a népek közötti megbékélés lesz. Több mint százan leszünk, több országból is érkeznek gyerekek. Már csak két hét, és addig még rengeteg a dolgom, főleg az adminisztrációs előkészületekben segédkezem. Nagyon élvezem a háttérmunkát, szeretek bíbelődni apróságokkal, és olyan jó, hogy kellemes csapatba, mert a többiek pörgősek és nincs türelmük az ilyenekhez!

Köszönöm, hogy hordoztok, hónapról hónapra osztottok velem örömben-bánatomban. Kérlek, továbbra is imádkozzatok értem! Biztos vagyok benne, hogy a következő hírlevélben rengeteg izgalmas dologról tudlak majd tájékoztatni titeket!

Zs.